

U zátoky

I.

Nechci ty verše vázat,
si je hodím pod ruku jak polena,
si budu namlouvat, že se podobají
Vltavě našťípané podvečerním sluncem,

a procházkou naznačím, že bych tu rád byl doma,
ale nikdy se neodvážím něco takového tvrdit,

neboť co ustojí podrážky bot proti kořenům setleté lípy,
jak tupá je zvukomalebnost slova oproti včele vibrující lebeční
klenbou, jíž kalibruje na odečet pravd
ve výšce, v jaké zavěšeny hvězdy.

II.

Nechtěl jsem ty verše vázat,
ale vkrádá se tma a vsadím na to, že
každíčkou píd' zbrousila na pocit nože,
kterým pouští se žilou krajinám srdcí,

a co já tu, bez ladu a skladu, s hrstí směšných kamenů.
Možná do řeky je házet a sčítat, co mě nemine:
Od ulepené kreativity krvavé sliny,
červánky rozpité na západě člověčiny,

a zpátky dolů vysekat plané růže,
jejichž vůně vyhazuje koncové hlásky ze shody,
ale pár jich tu nechám,
vždycky tu rostly a matce se líbily.